

Zeszyty społeczno-naukowe **poprostu**

A. SMIRNOW

Zastępca kierownika wydziału młodzieży
studenckiej CK WLKSM

NIEUSTANNIE WZMACNIAĆ WIĘZ STUDENTÓW Z PRODUKCJĄ

Prof. W. KUŹNIECOW

TWÓRCZA WSPÓŁPRACA PRACOWNIKÓW NAUKI I PRODUKCJI

Nr 25

DODATEK DO N-r 24 (187) „POPROSTU”

WYDAWCA: WYDZIAŁ WYDAWNICZY

Polonia

Wydanie 1. 1935 r.

Wydanie 1. 1935 r.

Wydanie 1. 1935 r.

WYDAWCA: WYDZIAŁ WYDAWNICZY

WYDAWCA: WYDZIAŁ WYDAWNICZY

Wydanie 1. 1935 r.

WYDAWCA: WYDZIAŁ WYDAWNICZY

WYDAWCA: WYDZIAŁ WYDAWNICZY

Wydanie 1. 1935 r.

NIEUSTANNIE WZMACNIAĆ WIĘŻ STUDENTÓW Z PRODUKCJĄ

Partia Komunistyczna i towarzysze Stalin uważają twórczą jedność nauki i praktyki za jeden z najważniejszych warunków postępu społecznego. W naszym kraju nauka rozwija się na podłożu praktyki, w ścisłym z nią związku; nauka służy praktyce, rozwiązując postawione przez nią zagadnienia i wytycza drogi jej rozwoju. W twórczej współpracy ludzi nauki i praktyki znajdują wyraz nowe, socjalistyczne stosunki między przedstawicielami pracy i nauki.

We wszystkich gałęziach przemysłu, transportu i rolnictwa oraz na wielkich budowlach komunizmu nabrał w ostatnich latach ogromnego rozmachu — zainicjowany przez leningradczyków — patriotyczny ruch o twórczą współpracę pracowników nauki i produkcji. Ruch ten zrodził się z dążenia ludzi radzieckich do przyspieszenia tempa rozwoju wszystkich dziedzin radzieckiej nauki, techniki, gospodarki i kultury. Współpraca ludzi nauki i praktyki przyspiesza budowę nowych maszyn, ułatwia zastosowanie wyników badań naukowych w gospodarce narodowej, przyczynia się do natychmiastowego przekazywania produkcji zdobyczy nauki.

Doświadczenie zdobyte przez nowatorów produkcji, stachanowców, inżynierów i techników, wzbogaca naukę radziecką, stawia przed nią nowe zadania i problemy. Ze swej strony zaś pracownicy produkcji uzbrojeni orężem nauki, sprawniej i szybciej rozwiązują zadania produkcyjno-techniczne.

Kształcenie radzieckiego studenta, przyszłego specjalisty powołanego do wznoszenia nauki i techniki na coraz wyższy po-

ziom — nie jest do pomyślenia bez jego bezpośredniego uczestnictwa w realizowaniu zadań postawionych przed gospodarką narodową naszego kraju. Twórcza współpraca profesorów i studentów z produkcją jest wyrazem jednej ze szczególnych właściwości naszej epoki. Towarzysz Stalin jeszcze w 1928 roku żądał, „...by młodzi specje już od pierwszych lat swej nauki na wtuzach (wtuzy: wyższe uczelnie techniczne — przyp. tłum.), byli nierozzerwalnie związani z produkcją, z fabryką, z kopalnią itd.“ (Dzieła, tom 11, str. 71 — wyd. polskie — red.).

Studenci wielu uczelni naszego kraju, po przyłączeniu się do patriotycznego ruchu o umocnienie więzów nauki z produkcją, uczestniczą pod kierunkiem uczonych w badaniach naukowych oraz realizują ważne zadania naszej gospodarki narodowej wraz z pracownikami inżynierijno-technicznymi, stachanowcami z przedsiębiorstw przemysłowych i specjalistami gospodarki rolnej. Ścisła więź z produkcją sprzyja twórczemu rozwojowi studentów, a jeszcze bardziej — ich aktywnemu uczestnictwu w budowie komunizmu. Studenci opracowują samodzielnie problemy, wysunięte przez produkcję, poznają stachanowskie metody pracy i zastosowują je w życiu.

Formy więzi studentów z przedsiębiorstwami są rozmaite. Wśród nich można wymienić także, jak twórcza współpraca z młodymi robotnikami, praca badawcza w zakładach pod kierunkiem pracowników naukowych, zajęcia w przedsiębiorstwach w czasie praktyk produkcyjnych, łączność z produkcją za pośrednictwem studenckich zespołów naukowych.

Szczególnie interesujące i godne popularyzacji są doświadczenia współpracy studentów Rostowskiego Instytutu Budowy Maszyn Rolniczych oraz pracowników Rostsielmasz (Rostowska Fabryka Maszyn Rolniczych — przyp. tłum.) im. J. W. Stalina, „Czerwony Aksaj” i Taganrogskiej Fabryki Elektrycznych Kombajnów im. J. W. Stalina. Współpraca ta, która powstała trzy lata temu z inicjatywy organizacji komsomolskiej oraz przy aktywnym poparciu wykładowców Instytutu i pracowników inżynieryjno-technicznych zakładów — przyniosła ogromne korzyści zarówno studentom, jak i robotnikom.

W ciągu tych trzech lat studenci Instytutu wraz z pracownikami inżynieryjno-technicznymi i robotnikami opracowali i wprowadzili do produkcji około czterysta projektów racjonalizatorskich, co pozwoliło na znaczne podniesienie wydajności pracy i osiągnięcie poważnych oszczędności materiałowych. W pracy brygad zespołowych uczestniczyło ponad dwustu studentów ze starszych semestrów Instytutu. W brygadach tych, studenci wraz z uczonymi, inżynierami i technikami opracowywali nowe procesy technologiczne. Dzięki zastosowaniu w produkcji procesów technologicznych i projektów opracowanych przez brygady zespołowe, zakłady zaoszczędziły 32.900 ton metalu i ponad 26 milionów rubli.

Zespół profesorów i wykładowców Instytutu zachęca studentów starszych semestrów do udziału w pracy naukowo-badawczej, która jest przeprowadzana przy współpracy pracowników przedsiębiorstw. W latach 1950 i 1951 studenci Instytutu wraz z pracownikami zakładów Rostsielmasz i „Czerwony Aksaj” wykonali 86 prac naukowo-badawczych. Uczestniczyło w nich 112 studentów, 82 inżynierów i techników oraz 47 stachanowców. Student — komsomolec Czernyszew opracował przy pomocy majstrów i stachanowców Rostsielmasza nową metodę spawania zbiorników benzynowych kombajnu „Staliniec-6”. Zastosowanie tego projektu w produkcji przyniosło fabryce oszczędność ponad 80 tys. rubli w skali rocznej. Student tego samego Instytutu, tow. Bakalenko i młody robotnik kuźni

Rostsielmasza tow. Mirosznienko osiągnęli podwyższenie wydajności pracy przy obróbce części kombajnu. Niektóre części, wymagające dużego nakładu pracy były obrabiane w kuźni przy pomocy młota sztancowniczego. Lecz w ten sposób traciło się dużo czasu, wiele metalu zużywało się nieprodukcyjnie, a nierzadko sam młot ulegał uszkodzeniu. Młodzi nowatorzy Bakalenko i Mirosznienko zaproponowali przenieść obróbkę tych części na szybkobieżny młot pneumatyczny. Projekt ten został w zakładzie powszechnie zastosowany. W rezultacie wydajność pracy wzrosła 2,5 raza, a zużycie metalu znacznie się zmniejszyło.

Studencki zespół naukowy Instytutu opiera swą działalność na ściślejszej więzi roboczej z przedsiębiorstwami. Praca członków zespołu naukowego polega na studiowaniu w oddziałach fabryki procesów technologicznych, na naukowym uogólnianiu przodujących metod pracy i popularyzowaniu ich wśród robotników. Jest zasadą, że tematy prac studentów, należących do kółek naukowych przy katedrach Instytutu, odpowiadają potrzebom produkcji.

Ze swej strony zaś inżynierowie i robotnicy fabryk dają regularnie na zebraniach kółek studenckich i posiedzeniach studenckiego zespołu naukowego wykłady o doświadczeniach swej pracy, konsultują ze studentami ich prace projektowe — zarówno seminaryjne jak i dyplomowe, oraz wygłaszają odczyty. W Instytucie przeprowadzono wiele konferencji, poświęconych współpracy studentów z pracownikami przedsiębiorstw.

Podany powyżej przykład współpracy Rostowskiego Instytutu Budowy Maszyn Rolniczych z przedsiębiorstwami nie jest bynajmniej sporadyczny. Podobne prace przeprowadzają liczne uczelnie wyższe Moskwy, Leningradu, Baku, Kijowa, Swierdłowska, Dniepropietrowska i innych miast w kraju.

Bogate doświadczenie na odcinku łączności z produkcją nagromadzili studenci Moskiewskiej Wyższej Szkoły Technicznej im. N. E. Baumana. Studenci otrzymali około 50 autorskich dyplomów z tytułu dokonanych wynalazków. Projekty racjonalizatorskie studentów tej uczelni,

zastosowane zeszłego roku w moskiewskich przedsiębiorstwach, przyniosły państwu ponad dwa miliony rubli oszczędności.

Studenci MWTU (Moskiewska Wyższa Szkoła Techniczna — red.) prowadzą pod kierunkiem uczonych poważne prace badawcze w wielu przedsiębiorstwach stolicy. W 1-ej Państwowej Wytwórni Łożysk im. L. M. Kaganowicza studenci odremontowali i puścili w ruch maszyny, które były już zakwalifikowane jako niezdatne do użytku. Przyniosło to fabryce ponad 50 tysięcy rubli oszczędności. Brygada studentów wydziału transportowego skonstruowała w 4-ej bazie autoremontowej transporter montażowy, który przyczynił się do znacznego wzrostu wydajności pracy.

Studenci wyższych semestrów licznych uczelni technicznych wnieśli wiele cennych projektów, mających na celu udoskonalenie procesów technologicznych i zwiększenie produkcji. Ponad 600 tysięcy rubli oszczędności przyniosły krajowi racjonalizatorskie projekty studentów Charkowskiego Instytutu Górniczego, które w zeszłym roku zostały zrealizowane w kopalniach Zagłębia Donieckiego.

Niemale znaczenie posiadają prace badawcze studentów Kijowskiej Politechniki i Dniepropietrowskiego Instytutu Metalurgicznego imienia J. W. Stalina, przeprowadzone wraz z pracownikami przedsiębiorstw nad ogniotrwałością sklepień pieców martenowskich. Projekty studentów Dniepropietrowskiego Instytutu Metalurgicznego zostały wprowadzone do produkcji w metalurgicznych zakładach okręgu dniepropietrowskiego. Umożliwiło to zwiększenie wytrzymałości sklepień pieców martenowskich o 1,5 raza.

Radzieccy studenci pragną wnieść jak największy wkład przy wznoszeniu wielkich budowli komunizmu, przy realizowaniu stalinowskiego planu przeobrażenia przyrody. W ostatnim okresie studenci wielu uczelni poświęcają swe prace zagadnieniom związanym z wielkimi budowlami komunizmu.

Studenci Moskiewskiego Instytutu Energetycznego im. W. M. Molotowa skutecznie uczestniczą w rozwiązywaniu problemów, stojących przed nauką w zwią-

zku ze wznoszeniem wielkich budowli komunizmu. Systematyczne rozpatrywanie tych problemów na semestralnych zebraniach komsomolskich, na posiedzeniach komitetu i wydziałowego zarządu Komsomolu sprzyja wciąganiu do tej pracy znacznej liczby studentów. Studenci z entuzjazmem biorą udział w pracy katedr nad analizą modeli hydro-generatorów dla Kujbyszewskiej elektrowni wodnej. Pod kierunkiem docenta tow. Lipkowskiego studenci Wiewińro i Wasserman badają model zbrojenia bocznego reaktora o mocy 400 KW, zaś studenci Wiaczesławow i Maslennikow zajmują się studiami agregatu transformatorowego dla przyszłej linii wysokiego napięcia. Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego ZSRR przyznało w zeszłym roku studentom Moskiewskiego Instytutu Energetycznego premie za wynalazczość i racjonalizatorstwo.

Trwałą więź z przedsiębiorstwami ustanowiły organizacje komsomolskie wyższych zakładów naukowych w mieście Lenina. Studenci Leningradzkiego Instytutu Budowy Okrętów pracują nad dyplomowymi projektami pływających elektrowni i statków pasażerskich. Studenci Kozłakow i Awdiejew wykonali w zeszłym roku projekty statków o napędzie ropy dla linii Morze Kaspjskie — kanał Wołga — Don — Morze Czarne. Projekty te ułatwią rozstrzygnięcie zagadnienia wyboru najlepszego tankowca dla tej linii. Ponad 150 dyplomowych projektów studentów Leningradzkiej Politechniki im. M. I. Kalinina znajdzie zastosowanie na wielkich budowlach komunizmu. Wielu studentów — dyplomantów opracowuje w swoich projektach technologię produkcji zasadniczych części turbiny wodnej dla elektrowni Kujbyszewskiej i Stalingradzkiej.

Studenci uczelni rolniczych pomagając realizować gigantyczny stalinowski plan przeobrażenia przyrody, pracują pod kierunkiem uczonych nad uzyskaniem nowych odmian cennych kultur.

Niektóre prace studentów Moskiewskiej Akademii Rolnej im. K. A. Timiriazewa zostały zakwalifikowane do opublikowania w wydawnictwach Akademii Nauk ZSRR. Grupa studentów Akademii im. K.

A. Timiriazewa wykonuje pod kierunkiem akademików T. D. Łysenki i J. W. Jakuszkina szereg prac eksperymentalnych, związanych z krzyżowaniem i selekcją różnych kultur oraz z nasiennictwem traw wieloletnich.

Ciekawe prace badawcze prowadzą liczni studenci Nowosybirskiego Instytutu Rolnego. Student Czeremiczkin wykonał samodzielnie szereg doświadczeń, z których wysnuł wniosek o celowości ścierniskowych zasiewów pszenicy w leśnostepowej części obwodu kiemierowskiego. Student tego samego Instytutu, Owczinnikow, na podstawie licznych doświadczeń potwierdził możliwość efektywnego siewu pszenicy krzaczastej nie tylko w obwodzie nowosybirskim, lecz i w całej Syberii.

Studenci Łotewskiej Akademii Rolnej prowadzą wraz z uczonymi i specjalistami gospodarki leśnej poważne prace nad otrzymaniem nowych odmian drzew. Student fakultetu rolnego, Rokianis wyprawał takie odmiany jodły i sosny, które dają lepsze gatunki drewna. Odmiana ta jest obecnie kultywowana na Łotwie.

Samodzielna, twórcza praca i więz z praktyką produkcji rolnej pomagają studentom w głębokim i wszechstronnym opanowaniu metody miczurinowskiej nauki.

Komsomolskie organizacje nie ograniczają więzi z przedsiębiorstwami i produkcją rolną do okazywania praktycznej pomocy w dziedzinie podniesienia wydajności pracy, oszczędności materiałów i stosowania racjonalizatorskich projektów. Prowadzą one również poważną pracę w zakresie popularyzowania wiedzy technicznej, politycznej i naukowej. Wielu studentów prowadzi w zakładach pracy kółka minimum technicznego, wygłasza odczyty, przychodzi młodzieży ze szkół wieczorowych z pomocą w organizowaniu nauki.

Komsomolskie organizacje leningradzkich uczelni opiekują się wieczorowymi szkołami dla młodzieży robotniczej. Studenci pomagają młodym robotnikom w opanowywaniu wiedzy i w podwyższaniu ich kwalifikacji technicznych. Dzięki pomocy komsomolców z wyższych zakładów naukowych ponad 60 tysięcy mło-

dych robotników przystąpiło tego roku w Leningradzie do nauki w szkołach wieczorowych.

Twórcza współpraca studentów i robotników wzmacnia się i rozszerza z każdym dniem. Działalność studentów w fabrykach i zakładach, na wielkich budowlach i w gospodarstwach rolnych — oprócz poważnych efektów praktycznych w gospodarce narodowej — ma ogromne znaczenie wychowawcze. Działalność ta pomaga w przygotowaniu wysokokwalifikowanych specjalistów, pogłębia wiedzę studentów, rozszerza ich horyzonty myślowe, rozwija w nich samodzielność i twórczą postawę w rozwiązywaniu ważnych zagadnień produkcyjnych. Współpraca z robotniczymi kolektywami uczy studentów cenić czas na minuty, zaznajamia ich z tymi warunkami, w których będą pracować po ukończeniu wyższej szkoły.

W rozwoju twórczej współpracy studentów i pracowników produkcji osiągnęliśmy już wiele sukcesów. Należy jednak zaznaczyć, że organizacje komsomolskie wielu uczelni i przedsiębiorstw, a także niektóre komitety rejonowe, miejskie i obwodowe Komsomolu nie wykorzystują doświadczeń lepszych uczelni, słabo rozwijają pracę nad umocnieniem współpracy studentów z produkcją. W szeregu uczelni studenci nie studiują przodujących metod pracy stachanowskiej, jeszcze zbyt słabo popularyzuje się nowe formy stachanowskiej roboty.

Niektóre studenckie zespoły naukowe pracują w oderwaniu od zagadnień produkcji. Charakterystycznym przykładem może tu być odbyta w 1951 roku V konferencja studenckiego zespołu naukowego przy Moskiewskim Instytucie Budowy Maszyn imienia J. W. Stalina. Tylko jeden referat poświęcony był uogólnieniu doświadczenia stachanowców — przodowników w dziedzinie szybkościowej obróbki metali. Natomiast pod dyskusję były poddane tak „aktualne” zagadnienia, jak „Obróbka metali na Rusi Kijowskiej”, lub „Obróbka metali na Uralu w XVIII wieku”.

Niektórzy profesorowie i wykładowcy poszczególnych uczelni nie doceniają jeszcze znaczenia naukowej pracy studen-

tów, uważając ją za amatorskie zajęcia a nie za jeden z najważniejszych elementów wyższego wykształcenia. Z tego powodu nierzadko pracownicy katedr odnoszą się obojętnie do braków w działalności kółek naukowych, do tematyki prac naukowych i do inicjatywy studentów. Tym właśnie można wytłumaczyć, że miejskie przeglądy naukowe prac studentów mają charakter paradny, że chwala się na nich te prace, zamiast stawiać im wysokie wymagania.

Przodującą naukę i technikę można opanować jedynie w warunkach nierozwalnej więzi z produkcją oraz głębokiego i codziennego przyswajania sobie doświadczeń nowatorów. Komsomolskie organizacje uczelni powinny walczyć o to, by proces nauczania, proces wychowywania przyszłych specjalistów był ściśle związany z zadaniami produkcji oraz z tymi warunkami, w jakich będą pracować młodzi fachowcy po opuszczeniu wyższego zakładu naukowego,

Życie wymaga, by w pracy wychowawczej nad studentami poświęcono więcej uwagi sprawie wzmocnienia twórczej więzi z produkcją. Komitety Komsomolu przy wyższych uczelniach i zakładach przemysłowych powinny jeszcze bardziej spotęgować wspólne wysiłki, jeszcze silniej przyciągać studentów do współpracy z robotnikami i pracownikami inżyniersko-technicznymi, powinny one dążyć do rozwiązywania najbardziej aktualnych zagadnień gospodarki narodowej. Naukowa praca studentów, ich łączność z pracownikami przedsiębiorstw i specjalistami gospodarki rolnej powinna być na każdej wyższej uczelni integralną częścią procesu nauczania i całego systemu pracy wychowawczej. Komitety rejonowe, miejskie i obwodowe oraz Centralne Komitety Komsomolu republik związkowych powinny pomagać uczelniom wyższym w umacnianiu więzi z produkcją oraz systematycznie przyczyniać się do wzrostu poziomu pracy naukowej studentów.

TWÓRCZA WSPÓŁPRACA PRACOWNIKÓW NAUKI I PRODUKCJI

Naród radziecki, prowadzony przez wielką partię bolszewików, pomyślnie wznosi materialno - techniczną bazę komunizmu.

Zbudowany w naszym kraju socjalizm stworzył nieograniczone możliwości rozwoju sił wytwórczych, wszechstronnego rozkwitu nauki i techniki oraz zastosowania przodującej myśli naukowej w praktyce budownictwa komunistycznego.

W. I. Lenin i J. W. Stalin — wielcy wodzowie narodu radzieckiego i założyciele pierwszego w świecie państwa socjalistycznego — przyznawali nauce i postępowi technicznemu wyjątkowe znaczenie w dziele stworzenia materialno-technicznej bazy socjalizmu i komunizmu. „Dawniej cały rozum ludzki — wskazywał J. W. Lenin — cały geniusz ludzki tworzył tylko po to, by jednym dać wszystkie dobrodziejstwa techniki i kultury, innym zaś pozbawić tego co najbardziej niezbędne — oświaty i rozwoju. Obecnie zaś wszystkie cuda techniki, wszystkie zdobycze kultury staną się dorobkiem całego narodu”. (Socz. tom 26, str. 436).

Towarzysz Stalin, wielki kontynuator dzieła Lenina uzasadnił głęboko w swych pracach konieczność maksymalnego rozwoju nauki i techniki w naszym kraju. „Klasa robotnicza — uczy J. W. Stalin — nie może stać się prawdziwym gospodarzem kraju, ...jeśli nie zdoła stworzyć własnej inteligencji, jeśli nie zdobędzie wiedzy i nie będzie umiała kierować gospodarką na zasadach nauki”. (Dzieła, tom 11, str. 87).

Nauka odgrywa u nas taką rolę, jakiej nie odgrywała i nie może odgrywać w krajach kapitalistycznych. Twórczość nau-

kowa w ZSRR ma ogromne perspektywy. Nauka i technika rozwijają się planowo, w oparciu o stałą pomoc ze strony państwa socjalistycznego. Wielkie zadania budownictwa komunizmu w naszym kraju są źródłem natchnienia dla pracowników nauki i techniki w ich śmiałych, twórczych pracach badawczych i odkryciach naukowych. Partia bolszewicka przejawia nieustanną troskę o rozwój nauki i stwarza wszelkie warunki dla twórczej pracy naszych uczonych. Wszystko to pomaga radzieckim uczonym w zwycięskim wykonaniu historycznego zadania, postawionego im przez towarzysza Stalina, a polegającego nie tylko na doścignięciu, lecz i na prześcignięciu w najbliższym czasie osiągnięć nauki w krajach kapitalistycznych.

Nauka radziecka, nierozwiązalnie złączona z życiem i praktyką, służy wiernie narodowi. Przy pomocy nauki realizowane są w naszym kraju najbardziej śmiałe projekty: budowa potężnych elektrowni i systemów nawadniających, mechanizacja i automatyzacja procesów produkcyjnych, budowa przedsiębiorstw przemysłowych wyposażonych w myśl najnowszych wymogów techniki itd. W żadnym kraju świata nie przeprowadza się mechanizacji produkcji przemysłowej i rolnej na taką skalę, jak u nas. Związek Radziecki jest krajem najwyższej mechanizacji robót ciężkich i wysoko pracochłonnych.

Wyjątkowe znaczenie dla rozwoju nauki radzieckiej miało wystąpienie towarzysza Stalina w Kremlu z dnia 17 maja 1938 r., podczas przyjęcia pracowników wyższych uczelni. Wznosząc toast

za naukę, za jej rozkwit i za zdrowie naukowców, towarzysz Stalin powiedział: „Za rozkwit nauki, tej nauki, która nie odgradza się od ludu, nie stroni od ludu, lecz gotowa jest mu służyć, gotowa przekazać ludowi wszystkie zdobycze nauki, która obsługuje lud nie pod przymusem, lecz dobrowolnie, z ochotą...” (W. I. Lenin, Dzieła Wybrane, tom I, W-wa 1949, str. 52).

Nigdzie w świecie nauka nie doszła do takiego stopnia rozkwitu, jak w naszej socjalistycznej ojczyźnie. Na nauce opiera się nasz naród w swej codziennej pracy wytwórczej. W tym samym czasie, gdy w obozie imperializmu reakcyjni „uczni”, wspólnicy amerykańsko-angielskich podżegaczy wojennych, poświęcają wszystkie swe siły tworzeniu śmiertelnych narzędzi zagłady ludzkości oraz przygotowaniu wojny atomowej i bakteriologicznej — radzieccy uczeni wzbogacają naukę nowymi odkryciami, które stają się środkiem budownictwa komunizmu, rozwoju gospodarki narodowej kraju oraz podniesienia zamożności i rozkwitu kultury narodu radzieckiego.

Ideę jedności nauki i praktyki ze szczególną siłą i genialną prostotą rozwinał towarzysz Stalin w swym przemówieniu na I Wszechzwiązkowej Naradzie Stachanowców 17 listopada 1935 r. „Dane naukowe zawsze sprawdzano w praktyce, na podstawie doświadczeń, — uczy towarzysza Stalin. — Nauka, która zerwała łączność z praktyką, z doświadczeniem — coż to za nauka? Gdyby nauka była taka, jak ją przedstawiają niektórzy nasi konserwatywni towarzysze, to dawno przestałaby istnieć dla ludzkości. Nauka dlatego właśnie nazywa się nauką, że nie uznaje fetyszów, nie boi się podnieść ręki na to, co się przeżyło, co jest stare, i że czujnie przysłuchuje się głosowi doświadczenia, praktyki”. („Zagadnienia leninizmu” W-wa 1950, str. 504).

W ścisłej więzi nauk z praktyką leży rozwiązanie zadań budownictwa komunizmu w naszym kraju. Współpraca nauki z produkcją zapewniła zwycięskie wykonanie wielu zadań w dziedzinie elektryfikacji naszego kraju, mechanizacji i automatyzacji procesów produkcyjnych, chemizacji, a także opanowania energii we-

wnątrz atomowej. Znakomite, twórczo osiągnięcia ludzi radzieckich, budujących społeczeństwo komunistyczne, ogromny postęp techniczny we wszystkich dziedzinach gospodarki narodowej naszego kraju znajdują dobitny wyraz w postanowieniach Rady Ministrów ZSRR o przyznaniu Nagród Stalinowskich za wybitne osiągnięcia w dziedzinie nauki i wynalazczości. W roku 1951 zostało odznaczonych Nagrodą Stalinowską wiele prac, wykonanych w ścisłej, twórczej współpracy uczonych i praktyków, inżynierów i stachanowców. Laureaci rozwiązyali wiele skomplikowanych problemów technicznych na gruncie najnowszych przesłanek nauki i uwzględnienia danych praktyki.

Gigantyczne zadania budowy materialno-technicznej bazy komunizmu wymagają maksymalnego rozwoju twórczej współpracy pracowników nauki i produkcji. Bez tego nie można bowiem posuwać naprzód ani nauki, ani produkcji.

* * *

Postęp techniczny jest w społeczeństwie socjalistycznym bazą stałego wzrostu w produkcji gospodarki narodowej. I tak np. przy wzroście produkcji budowy maszyn w roku 1951 o 21% w porównaniu z rokiem 1950, nasz krajowy przemysł maszynowy wykonał tylko w przeciągu zeszłego roku około 500 nowych typów i marek ważniejszych maszyn i mechanizmów, które zabezpieczają dalszy postęp techniczny gospodarki narodowej.

Kraj nasz, który jeszcze dwadzieścia lat temu sprowadzał znaczną część wyposażenia technicznego z zagranicy, obecnie może wyprodukować w swoich przedsiębiorstwach każdą maszynę.

Radzieccy budowniczowie słusznie szycią się sukcesami produkcji nowoczesnych maszyn, różnorodnego wyposażenia produkcyjnego, skomplikowanych aparatów oraz precyzyjnych przyrządów geofizycznych, elektromechanicznych, elektronowych, próżniowych i in.

Naukowo-techniczne osiągnięcia radzieckiego budownictwa maszyn stały się bazą wspierania rozwoju elektryfikacji. Elektryfikacja jest decydującym ogniwem postępu technicznego i odgrywa ogromną rolę w tworzeniu materialno-technicznej bazy komunizmu. „KOMUNIZM — TO WŁADZA RADZIECKA PLUS ELEK-

TRYFIKACJA CAŁEGO KRAJU—wskazywał W. I. Lenin. Wypełniając nakazy Lenina, naród radziecki pod kierownictwem partii bolszewickiej i towarzysza Stalina osiągnął ogromne sukcesy w dziele elektryfikacji przemysłu i rolnictwa w naszym kraju. Realizacja wielkich budowl komunistu będzie jeszcze jednym milowym krokiem naprzód w dziedzinie elektryfikacji kraju. Nowe elektrownie wodne będą wyposażone w nowoczesne, maksymalnie zautomatyzowane agregaty. Już teraz przemysł nasz przygotowuje dla tych elektrowni nowoczesną, zautomatyzowaną aparaturę.

Pięć lat temu, dzięki współpracy uczonych i pracowników produkcyjnych została u nas zbudowana parowa turbina wysokiego ciśnienia o mocy 100 tysięcy KW. Była to maszyna-unikat, zadziwiająca zarówno swoim ogromem jak i precyzją konstrukcji. Towarzysz Stalin pozdrawiając z okazji wybudowania tej turbiny kolektyw pracowników Leningradzkich Zakładów Metalowych im. Stalina, pisał: „Wasza praca wzbogaciła radziecką naukę i technikę o nowe osiągnięcia. Życzę kolektywowi pracowników Zakładu dalszych sukcesów w dziele utrwalania postępu technicznego w radzieckim budownictwie maszyn energetycznych”.

Wysoka ocena stalinowska była natężeniem dla stachanowców, konstruktorów i technologów zakładu do walki o nowe sukcesy w rozwoju krajowego budownictwa turbin. Cały kolektyw przedsiębiorstwa niestrudzenie pracował wraz z uczonymi nad zwiększeniem produkcji pierwszorzędných maszyn. Nagromadziwszy bogate doświadczenia w walce o postęp techniczny, kolektyw zbudował turbinę o mocy 150 tys. KW, obliczoną na specjalnie wysokie ciśnienie pary. Turbina o takiej mocy została zbudowana na świecie po raz pierwszy.

Dzięki sukcesom socjalistycznego budownictwa maszyn powstały możliwości wprowadzenia mechanizacji kompleksowej na wielu odcinkach gospodarki narodowej ZSRR. Mechanizacja produkcji jest jednym z najważniejszych warunków wzrostu wydajności pracy, poprawienia wszystkich wskaźników jakościowych produkcji i zmniejszenia wysiłku robotników. Radziecki przemysł jest najbardziej

zmechanizowanym przemysłem w świecie. Mechanizacja podstawowych procesów produkcyjnych osiągnęła w większości gałęzi gospodarki narodowej ZSRR bardzo wysoki poziom. Przed radzieckim przemysłem stoi w ciągu najbliższych kilku lat zadanie dalszej mechanizacji procesów produkcyjnych i zabezpieczenia mechanizacji kompleksowej we wszystkich dziedzinach. Wybitnym przykładem szerokiego stosowania maszyn są wielkie budowle komunizmu. Cały szereg potężnych i wysoce wydajnych maszyn wykonuje tu pomyślnie ogromne co do zakresu ziemne, betoniarskie i inne roboty budowlane. Radzieccy budowniczowie maszyn opanowali produkcję kopaczek, płynających pomp ziemnych i innych wspinalnych maszyn. Sporządzona została znakomita konstrukcja ogromnych kopaczek kroczących. Długość ramienia kopaczki „ESz-14/65” wynosi 65 metrów, co pozwala rozkopywać i przemieszczać ziemię w znacznym promieniu, bez stosowania dodatkowych środków transportowych. Obecnie radzieccy konstruktorzy skutecznie pracują nad dalszym udoskonaleniem gigantycznych kopaczek.

Na budowie kanału Wolga—Don, wśród ogromnej ilości urządzeń techniczno-budowlanych, jedno z głównych miejsc zajmuje pompa ziemna, która w robotach ziemnych osiąga wydajność 600 mtr. sześciennych ziemi na godzinę i jest zdolna podnieść ten ciężar na wysokość 68 metrów. Ostatnio została oddana do użytku nowa pompa ziemna „1000-80” o wydajności do 1500 metrów sześciennych na godzinę. Jest to największy w świecie hydromechanizm.

Radziecka myśl naukowa i konstruktorska, wykorzystując doświadczenia przodujących inżynierów i stachanowców, a również doświadczenia eksploatacyjne działających już systemów automatycznych, dąży do stworzenia coraz doskonalszych systemów automatyzacji zespołowej.

Ogromnym sukcesem techniki radzieckiej jest stworzenie w pełni zautomatyzowanej fabryki łoków do silników samochodowych. W zakładzie tym zostały zautomatyzowane wszystkie procesy, poczynając od rozładowania surowców przeznaczonych dla odlewni, a kończąc na pakowaniu gotowej produkcji.

Poważne znaczenie dla tworzenia i umocnienia materialno - technicznej bazy komunizmu będzie mieć wykorzystanie nowych form energii, a przede wszystkim energii atomowej. W tym samym czasie, gdy imperialistyczni drapieżcy szykują się wykorzystać to wybitne odkrycie do masowego wyniszczania ludzi, my rozwiązujemy problem praktycznego zastosowania energii atomowej dla celów pokojowych. Przyczyni się to w naszym kraju do takiego postępu techniki i kultury, o jakim społeczeństwo w warunkach kapitalizmu nie może nawet marzyć.

Nasi uczeni wraz z działaczami gospodarki pracują zwycięsko nad rozwojem szeregu nowych gałęzi techniki i produkcji.

* * *

Na obecnym etapie rozwoju gospodarki radzieckiej nieodzowny jest o wiele wyższy poziom technicznej kultury i organizacji produkcji. Zadania związane z dalszym przyspieszeniem tempa rozwoju naszej gospodarki oraz ze wzrostem akumulacji socjalistycznej są teraz stawiane i rozwiązywane — po nowemu.

W 1949 r. pracownicy przemysłu, nauki i techniki w mieście Lenina dali początek nowemu, masowemu ruchowi o twórczą więź pracowników nauki i produkcji. Ich patriotyczny czyn został gorąco poparty przez wszystkich pracowników naukowych, znalazł on również jak najżywszy oddźwięk wśród robotników, inżynierów i techników naszej Ojczyzny.

Przodujący działacze nauki nie czekają już teraz, aż pracownicy produkcji wezwą ich na pomoc. Na odwrót, oni sami analizują potrzeby produkcji i z własnej inicjatywy aktywnie i entuzjastycznie przekazują swą wiedzę przodującym ludziom produkcji oraz systematycznie rozwiązują nowe zadania, które przed nauką radziecką wysuwa socjalistyczna gospodarka narodowa. Prace i odkrycia naszych uczonych przyspieszają postęp techniczny oraz pomagają w wykonywaniu i przekraczaniu narodowych planów gospodarczych.

„W ostatnich czasach nasi uczeni rozwiązali szereg ogromnie ważnych problemów naukowych o znaczeniu gospodarczym i obronnym. W wielu gałęziach wiedzy uczeni radzieccy zajęli pierwsze

miejsce w rozwoju nauki światowej. W ostatnich czasach znamienne jest poważne rozszerzenie i pogłębienie współpracy między uczonymi radzieckimi a przodownikami produkcji. Fakt ten nie tylko przyczynił się do lepszego zastosowania osiągnięć nauki w produkcji, lecz wzbogaca również naukę w doświadczenie i myśl twórczą licznej armii nowatorów przemysłu, transportu i rolnictwa“. (Ł. P. Beria, XXXIV Rocznicą Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej“ — referat wygłoszony na uroczystym posiedzeniu Rady Moskiewskiej 6 listopada 1951 r.).

Nowy ruch, rozwijający się pod hasłem twórczej więzi nauki i praktyki kreśli wyjątkowo pomyślne perspektywy zarówno przed produkcją, jak i przed nauką.

Współpraca ta ma głęboko rewolucjonizujący wpływ na produkcję, na praktykę; umożliwia ona znaczne przyspieszenie przebiega projektu naukowo-technicznego przez studium doświadczeń laboratoryjnych i fabrycznych, przyspiesza stworzenie wypróbowanych konstrukcji i zastosowanie ich w przemyśle. Twórcza współpraca ludzi nauki i produkcji poważnie skracając okres sprawdzania podstawowych innowacji naukowo-technicznych, wzmaga tempo postępu technicznego, wspomaga nowatorów socjalistycznego przemysłu w ich twórczych poszukiwaniach.

Nauka odgrywa w naszej epoce ogromną rolę w rozwoju socjalistycznego współzawodnictwa i ruchu stachanowskiego.

Na ogromnych obszarach wielkiego kraju socjalizmu, w zakładach i fabrykach, na polach kołchozów i sowchozów, w laboratoriach i instytucjach naukowo-badawczych ofiarnie pracują radzieccy patrioci. Z ich szeregów nieustannie wyrastają bohaterowie pracy, nowatorzy przemysłu i rolnictwa, robotnicy-stachanowcy i przodownicy-kołchoźnicy, wprowadzający nowe, coraz to bardziej doskonałe metody pracy produkcyjnej, wykrywający niewykorzystane jeszcze rezerwy wzrostu wydajności pracy, podniesienia jakości i zmniejszenia kosztów własnych produkcji.

Cała działalność twórców nowych metod socjalistycznej produkcji jest integralną częścią społecznej pracy ludzi radzieckich. Każda wartościowa inicjatywa,

każdy pożyteczny projekt podchwytuja natychmiast wszyscy robotnicy i kolchoźnicy. Umasowienie zaś tych projektów rodzi nowe pomysły i udoskonalenia.

Mobilizującą siłą całej tej konstruktywnej działalności ludzi radzieckich jest socjalistyczne współzawodnictwo, leninowsko-stalinowski system budownictwa komunizmu, oparty na maksymalnym rozwoju aktywności mas pracujących.

W latach powojennych socjalistyczne współzawodnictwo wzniosło się na nowy, wyższy poziom, wzbogaciło się o nowe formy socjalistycznej pracy, które pozwalają na jeszcze pełniejsze wykorzystanie ogromnych możliwości socjalistycznej gospodarki narodowej. Zrodziło się i szeroko rozprzestrzeniło w całym kraju współzawodnictwo o zespołową pracę stachanowską. Ruch o produkcję pierwszej jakości, o wzorową kulturę miejsca produkcji, współzawodnictwo o lepsze wykorzystanie urządzeń i powierzchni produkcyjnej, walka o przyspieszenie obiegu środków obrotowych przedsiębiorstwa — wszystko to przyczyniło się do nowego, ogromnego wzrostu kultury technicznej i postępu myśli naukowo-technicznej.

Jaskrawym przykładem twórczego udziału stachanowców zarówno w rozwoju techniki produkcyjnej jak i w rozwiązywaniu problemów naukowych jest praca naszych szybkościowych skrawaczy w zakładach budowy maszyn. I tak np. jeśli poprzednio szybkość skrawania metali na tokarniach wynosiła 100—120 mtr. na minutę i była uważana za maksymalną, to w roku 1951 stachanowcy-szybkościowcy osiągnęli szybkość skrawania ponad 2000 mtr/min przy obróbce stali, i 6000 mtr/min przy obróbce metali kolorowych. Inicjatywa ta znalazła dziesiątki tysięcy naśladowców w wielu gałęziach budownictwa maszynowego. Metody szybkościowe zostały zastosowane na najróżnorodniejszym sprzęcie i przy różnych rodzajach robót. Osiągnięcia stachanowców-szybkościowców pozwoliły na określenie najbardziej prawidłowego zastosowania poszczególnych rodzajów twardych stopów oraz na opracowanie najbardziej efektywnych konstrukcji narzędzia tnącego i systemu skrawania, przy jednocześnie optymalnej obróbce powierzchni me-

talu. Jeden z naszych najlepszych szybkościowców, sławny tokarz Moskiewskiej Fabryki Szlifierek P. Bykow, obecnie delegat do Rady Najwyższej ZSRR, laureat Nagrody Stalinowskiej osiągnął wspaniałe rezultaty w szybkościowej obróbce metali. W zobowiązaniu socjalistycznym na rok 1952 postawił on sobie za cel skrawanie części metalowych z szybkością 3000—3500 mtr. na minutę. Współpraca stachanowca z technologami w ramach jednej brygady zespołowej umożliwiła opracowanie na naukowych podstawach nowej, stachanowskiej technologii, udoskonalenie narzędzia tnącego i usprawienie organizacji stanowiska roboczego.

Młody tokarz Moskiewskiej Fabryki Budowy Maszyn, laureat Nagrody Stalinowskiej J. Dikow, przy pomocy inżyniera M. Karpowa, jako jeden z pierwszych opracował i zastosował kompleksową metodę szybkościowej obróbki metali, podwyższył szybkość skrawania i skrócił okres czasu pomocniczego. J. Dikow wstąpił do fabryki w roku 1943 jako 13-letni chłopiec. Obecnie nabył on już kwalifikacje tokarza 6-ej kategorii, w zupełności opanował swą obrabiarkę i wprowadził cenne udoskonalenia procesu technologicznego. Stworzone przez J. Dikowa nowe metody pracy pozwoliły powiększyć wydajność pracy 35-krotnie w porównaniu do istniejących norm.

Tokarz-szybkościowiec Moskiewskiej Fabryki Samochodów im. J.W. Stalina, laureat Nagrody Stalinowskiej S. Buszujew, wykonał w ciągu ostatnich pięciu lat dwa naście norm rocznych, osiągając w skrawaniu szybkość 2650 metrów na minutę. W ramach poszczególnych zmian przekracza on normy od 12 do 22 razy. Leningradzki frezer, laureat Nagrody Stalinowskiej J. Sawicz, zorganizował zespołową brygadę twórczej współpracy pracowników fabryki i Politechniki. Przy aktywnym udziale członków tej brygady zastosowano metody szybkościowe w 188 operacjach produkcyjnych na frezarkach, dzięki czemu wydajność pracy wzrosła o 300 , a 20 wysokokwalifikowanych robotników mogło przejść do innej pracy. Znakomity tokarz Moskiewskiej Fabryki Szlifierek, laureat Nagrody Stalinowskiej

B. Kułagin, wykonał w latach powojennych 25 norm rocznych.

Stachanowiec-wynalazca W. Bogdanow, który pracuje w jednej z leningradzkich fabryk narzędziowych, jest członkiem inżynieryjno-technicznego zespołu naukowego. Osiągnął on poważne sukcesy w dziedzinie mechanizacji robót ślusarskich. Opracowana przez tego nowatora oryginalna metoda sztancowania na zimno pozwoliła fabryce zaoszczędzić 217 tysięcy rubli. Prace W. Bogdanowa wzbogacają teorię i praktykę sztancowania na zimno oraz łamią istniejące dotychczas poglądy na celowość sztancowania w warunkach drobnoseryjnej produkcji.

Przodownicy Niżnie-Kotelskiej cegielni w Moskwie, dzięki uogólnieniu i zastosowaniu doświadczeń stachanowskich innych przedsiębiorstw, osiągnęli podwyższenie mocy produkcyjnej prasy do 28 tys. sztuk cegieł na zmianę przy projektowanej mocy 24 tys. sztuk. Lecz nie stanowiło to jeszcze maksimum. Nowatorzy odkrywali coraz to nowe sposoby wykorzystania techniki i doprowadzili produkcję prasy do 36 tysięcy sztuk cegieł na zmianę. A majstrowie-formierze tow. tow. Boluszewska i Nagorna uzyskały średnią wydajność 40 tysięcy sztuk na zmianę. W taki sposób pracownicy Niżnie-Kotelskiej cegielni podwoili prawie projektowaną wydajność prasy.

W kopalniach Zagłębia Kuźnieckiego, jak również i w wielu innych okręgach węglowych naszego kraju znajduje zastosowanie wynaleziona przez radzieckich inżynierów wspinala maszyna - kombajn węglowy „Donbass”. W ciągu dwóch lat wydajność kombajna podwoiła się. Dzięki twórczej inwencji i ścisłej współpracy górników z inżynierami i konstruktorami, zostały przeprowadzone w kombajnie „Donbass” pewne konstrukcyjne ulepszenia, wskutek czego maszyniści kopalni im. Kirowa z trestu „Leninugol” tow. tow. Triefielow i Czusowlanow wydobyli 20.050 ton węgla w ciągu miesiąca, przy normie 8 tys. ton. Towarzysze P. Triefielow i A. Czusowlanow otrzymali Nagrodę Stalinowską za rok 1951. Lecz górnicy nie poprzestają na osiągniętych sukcesach. Postawili oni przed sobą zadanie pobicia rekordu roku 1951 i znac-

nego podwyższenia wydajności kombajna w roku 1952. Nowe zobowiązania socjalistyczne podjął cały kolektyw kopalni. Pomni wskazania towarzysza Stalina, że nie można zaspakajać się już osiągnięciem, lecz że konieczne trzeba iść wprzód, górnicy postanowili podnieść przeciętną wydajność znajdujących się w kopalni kombajnów „Donbass” do 10.200 ton miesięcznie, zwiększyć udział kombajnów w urobku do 80% całego wydobycia węgla kopalni, wydobyć do końca roku 50 pociągów paliwa wysokiej jakości ponad plan, oraz w ramach obniżki kosztów własnych zaoszczędzić pół miliona rubli.

Tak więc nowatorzy produkcji wnoszą istotne poprawki nie tylko w dziedzinie technologii produkcji. Ich badawcze umysły i patriotyczne poczynania są skierowane również na doskonalenie konstrukcji maszyn, eksploatowanych w fabrykach i zakładach, w kopalniach rudy i węgla, w elektrowniach i na kolejach. Ludzie radzieccy nieustannie walczą o lepsze wykorzystanie przodującej techniki, w którą są wyposażone wszystkie gałęzie socjalistycznej gospodarki narodowej.

Ogromne znaczenie ma patriotyczny ruch młodych robotników i inżynierów Moskiewskiej Fabryki Samochodów im. Stalina w zakresie oszczędności metalu przy każdej operacji produkcyjnej, oraz inicjatywa wzorowego wykonania każdej operacji produkcyjnej, podjęta przez laureatów Nagrody Stalinowskiej, tokarzy Lublińskich Zakładów Odlewniczo-Mechanicznych — A. Zandarową i O. Sledkową (Agafonową).

U podstaw każdego pomysłu racjonalizatorskiego nowatorów socjalistycznej produkcji leży nie tylko ich wysokie znawstwo i doświadczenie produkcyjne, lecz także głęboka znajomość najnowszych osiągnięć naukowych. Wraz z uczonymi rozwijają naukę również praktycy, ludzie produkcji. Z każdym dnem wzmacnia się wpływ przodującego doświadczenia na naukę. Ucenie korzystają z pomocy nowatorów produkcji, których osiągnięcia uogólniają i wykorzystują.

„Bywa i tak — uczy towarzysz Stalin — że nowe drogi nauki i techniki torują niekiedy nie ludzie powszechnie w

nauce znani, lecz ludzie zupełnie nieznanymi w świecie naukowym, ludzie prości, praktycy, nowatorzy“.

Stachanowcy, laureaci Nagrody Stalinskiej P. Bykow, J. Dikow, P. Trifilełow, A. Czusowlanow, A. Zandarowa, O. Sledkowa (Agafonowa), S. Buszujew, E. Sawicz, B. Kulagin i wielu, wielu innych — są to prości ludzie, praktycy, nowatorzy produkcji, którzy wytyczają nowe drogi zarówno w nauce, jak i w technice.

Obecnie powszechnym zjawiskiem są fakty, że przodujący ludzie produkcji biorą udział w pracach instytutów naukowo-badawczych i wyższych zakładów naukowych. Nie jesteśmy wcale zdziwieni, gdy dowiadujemy się, że tokarz-szybkościowiec zaprasza się do konsultacji na katedrach wyższych szkół technicznych, że sławny hutnik wygłasza publiczny odczyt, lub że stachanowiec-budowniczy demonstruje przed studentami wydziału budowlanego szybkościowe metody kładzenia cegieł.

W ostatnich czasach więz pracowników nauki z pracownikami produkcji i stachanowcami-nowatorami doprowadziła do powstania nowych form socjalistycznej współpracy. Należy do nich zaliczyć techniczne narady w przedsiębiorstwach oraz brygady zespołowe. Należy szczególnie podkreślić znaczenie brygad zespołowych jako formy twórczej współpracy. Skupienie w jednej brygadzie technologa, konstruktora, stachanowca, majstra i pracownika naukowego pozwala osiągnąć pomysłne rezultaty w warunkach minimalnej straty czasu i przy zachowaniu maksymalnej efektywności techniczno-ekonomicznej. Równocześnie zaś brygady takie stwarzają niezbędne przesłanki wzrostu poziomu kulturalno-technicznego robotników.

* * *

Nowatorzy są żywym przykładem ludzi, dla których szczęście osobiste jest nieoddzielne od interesów całego społec-

zeństwa radzieckiego, dla których praca jest radosną twórczością dla dobra kolektywu.

Sukcesy przodowników produkcji i nauki odzwierciedlają cały ogrom zwycięstw odnoszonych przez naród radziecki na odcinku pracy oraz jego dążenie naprzód, do komunizmu. Nowatorzy nauki i techniki oraz przodownicy produkcji wprowadzają nowe, bardziej udoskonalone metody pracy, wykrywają coraz to nowe rezerwy wzrostu wydajności pracy, podniesienia jakości produkcji i obniżenia kosztów własnych. Ulepszają oni nieustannie technikę przemysłu, rolnictwa i transportu. Tylko w samym 1951 roku zastosowano około 700 tysięcy wynalazków i projektów racjonalizatorskich, mających na celu usprawnienie procesów produkcji. Jest to dobitnym wyrazem twórczego charakteru pracy naszego narodu.

Walka o postęp techniczny przebiega szlakiem nowatorstwa i twórczych porywów pracowników przemysłu i nauki, przebiega drogą wprowadzania do produkcji najnowszych osiągnięć przodującej myśli naukowej. Nierozdzielna więz między praktyką i teorią stanowi niewyczerpalne źródło postępu nauki i produkcji. Pełna więz między teorią i praktyką może być realizowana tylko w warunkach socjalizmu.

Towarzysz Stalin, wybitny teoretyk naukowego komunizmu, który ukazał genialne wzory łączenia i rozwoju przodującej teorii oraz rewolucyjnej praktyki, uczy naród radziecki nieustannego wzmacniania w naszym kraju twórczego związku między nauką i pracą.

Geniusz Stalina prowadzi nasz naród ku promiennym szczytom komunizmu. Imię Stalina — wielkiego koryfeusza nauki, mądrego przewodnika i nauczyciela całej postępowej ludzkości — jest źródłem twórczego natchnienia dla uczonych i pracowników produkcji, wspólnie tworzących nową technikę — technikę komunizmu.

Przekład z czasopisma „Molodoj Bolszewik“, Nr 8, 1952,
tłumaczył St. Albínowski

